

Hur ska jag få plats med allt skvaller i min hjärna?

Blogg

1 maj: Här är latten jag drack i morse. Den var god. Så här ser jag ut i dag.

2 maj: Här är en man på mitt kontor. Han heter Stefan. Han är verkligen inte smart och tror att han vet bäst hela tiden. En gång var han full och ville dansa. Jag haaaatar honom. Han ser ut som en mördare. Han är säkert mördare

också. Så här ser hans skor ut: Hur kan man bara ha sådana fula skor?

Annars har det inte hänt något speciellt. Jag kollade på *Let's dance* och jag tycker Laila Bagge är en subba som inte borde få finnas för hon är så dum. Min man tycker hon verkar trevlig (men han ser inte igenom hen-

nes falska korkade yta!). Hela hon är ointelligent och så är hon ful och har fula bröst. Och så gillar hon kläder från Gina Tricot och leverpastej, hur kan man bara göra det? Sådana som hon borde inte få finnas – eller i varje fall spolas ned i toaletten.

Det är ju inne att blogga. Så väl tonåringar som äldre har det offentliga rummet som sin personliga dagbok. Vissa bloggare är intressanta och andra spottar, fräser och spyr ut sin ilska och sitt skvaller i en rörig ogenomtänkt soppa. Att bli offentlig, att visa upp tankar och känslor inför världen, att tydliggöra vem man är och ATT MAN EXISTERAR är ett starkt behov hos människor.

SAMTIDIGT SOM BLOGGARNAS blir fler ökar kränkningar på nätet. 14 procent av eleverna i högstadiet beskriver sig själva som offer för nätmobbning. En skvallerblogg hängde ut hundratals ungdomars namn med dokumentation om fylla, sex och slagsmål. En annan bara sitter och rapar upp åsikter

”Vissa bloggare är intressanta – andra bara spottar och fräser”

och känslor både osorterat och felstavat. En tredje berättar helt ohämmat om hur förbannad hon är på sin man och att hon bedragit honom i flera år.

Vem vill läsa? Inte jag i varje fall.

Men det här är kanske den yttersta formen av demokrati?

ALLA HAR TILLGÅNG till nätet och alla kan säga exakt vad som helst.

På fredag tar jag bilen ut på landet, jag struntar i att stanna till i matvaruaffären och köpa kvällstidningen som är sprängfylld av info om "Let's dance-chocken". Vad är det?! Sedan sitter jag i hörnsoffan med en tallrik burkravioli och glor på de enda tre kanalerna som finns. Jag orkar inte titta i mer än en kvart för bilden är hoppig och en kabel är glapp. Äntligen en virtuell tystnad, äntligen slipper jag välja bort sladdertackandet. Jag slipper all information om *Antikundan*-Annes nya kärlek, *Let's dance*-Mojjes hjärtproblem och alla bloggarnas slarvigt hopkokade reflektioner om sin vardag.

HUR FÅR MAN PLATS med all den skvallerkunskapen och den upprördheten i sin hjärna? Det måste ju ske på bekostnad av något?

På kvällen kryper jag ner i sängen och läser ord av en författare som tog flera år på sig att skriva sin bok. Hon funderade nog på varje rad så den skulle bli balanserad och uttrycka exakt det hon ville förmedla. Kanske vore den omsorgen en inspirationskälla? ■

Magdalena In de Betou

Ålder: 44 år. Född i Stockholm.

Familj: Maken Lars, 46 år (musiker och manusförfattare). Barnen Arthur, 18 år, Samuel, 15 år, och Sara, 5 år.

Bor: Södermalm i Stockholm.

Yrke: Skådespelerska känd bland annat från TV-serierna *Cleo* och *Lite som du*, dramatiker, föreläsare – och krönikör i Hemtrevligt.

Gör i maj: Jobbar med en dokumentärserie för SVT, har börjat jogga för att få ner sitt BMI, organiserar dagisfest samt går på maniky.

Magdalena In de Betou

MAGDALENA IN DE BETOU, skådespelerska